MARIT

De voetballende ballerina

FRNZ EVER

Henriët Koornberg-Spronk

Met illustraties van Hester van de Grift

Naam:	Marit Luxemburg
Leeftijd:	10, bijna 11
Kleur ogen:	grijs-groen
Kleur haar:	donkerblond
Ik woon in huis met:	papa Hans, mama Trudy, broer Cas, hond Splinter en groene leguaan Reppie
Mijn school heet:	basisschool De Zonnestraal
Ik zit in groep:	7
Mijn hobby's zijn:	ballet en mama helpen met koken
Ik ben dol op:	hond Splinter, appen, chillen, lasagne
Ik heb een hekel aan:	groene leguaan Reppie, huiswerk, regen, pesten
Ik word later:	kok of hondentrainer
Ik ga nooit de deur uit zonder:	lipbalsem
Mijn beste vriend(en)/ vriendin(nen) is/zijn:	Carlijn, Esmée en Fabio

Woordenlijst Italiaans-Nederlands

In het verhaal worden enkele Italiaanse woorden gebruikt. Achter elk Italiaans woord staat een getal. Aan het eind van het verhaal vind je een woordenlijst Italiaans-Nederlands. Zoek in die lijst het getal op en ontdek wat de Nederlandse vertaling is. Zo leer je tijdens het lezen ook nog een beetje Italiaans ;-)

1. Voetbaltoernooi

Maandag, 9.33 uur

'Leg jullie pen maar even neer. Ik heb een belangrijke mededeling,' zegt meester Wasmeijer.
Hè, ik had de som bijna af, maar ik ben benieuwd.
'Over ruim drie weken wordt er weer een schoolvoetbaltoernooi georganiseerd. Wie wil er meedoen?'
'Vet, ik doe mee!' hoor ik achter me. Dat is Fabio natuurlijk. Hij is supergoed in voetbal.
'We gaan winnen!' roept Sem.
In *no time* is het jongensteam compleet, en het meidenteam ook bijna. De meester schrijft alle namen op het bord.
'Oké, ik heb nog één dame nodig voor het meidenteam. Wie o wie?'
Carlijn stoot me aan. 'Psst, Marit, vinger opsteken.'
'Ik kan helemaal niet voetballen, joh,' zeg ik hardop terug. Ik pak mijn lipbalsem en smeer mijn lippen in.
'Maakt toch niet uit? Gewoon voor de *fun*,' hoor ik Esmée achter me zeggen.
Zal ik het doen? Opeens voel ik iets kriebelen onder mijn oksel, en voor ik het weet zwaait mijn arm de lucht in.
'Ah, Marit, tof dat jij ook meedoet. Dan is het damesteam compleet!' De meester schrijft mijn naam op.
'Ja, nee, maar...' stotter ik.
Ik hoor Fabio achter me giechelen.
Zou hij me gekieteld hebben? Vast wel, hij weet dat ik daar niet tegen kan.
'Eens gezegd, blijft gezegd,' zegt Fabio.
Ik draai me om en steek mijn tong naar hem uit.

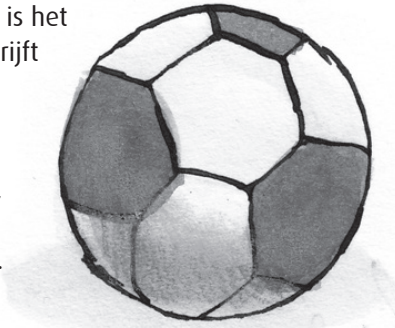

In de pauze sta ik met Fabio, Esmée en Carlijn op het plein. Moniek en Kyra komen op ons af. Nee hè, ik mag die meiden echt niet.
'Ga je serieus meedoen met het voetbaltoernooi?' vraagt Moniek.
'Ja, ze gaat serieus meedoen,' zegt Esmée, voordat ik zelf kan antwoorden.
'Wat moeten we nou met een ballerina in ons team. Wedden dat je geen bal raakt?' zegt Kyra.
Ik weet niet wat ik moet zeggen, want eigenlijk wil ik helemaal niet meedoen. Fabio ook altijd met zijn flauwe grapjes.
'*Ciao ragazze,*[1] hebben jullie nu al een teambespreking, goed bezig!' Fabio komt eraan. Kyra en Moniek kijken hem boos aan en lopen weg.
'*Mamma mia*, daar kan ook geen lachje vanaf.'
Ik pak Fabio bij zijn schouder. 'Waarom heb je mij gekieteld, zodat ik mijn hand opstak? Ik wil geeneens meedoen. Ik kan helemaal niet voetballen!'
'Dat weet je niet. Je hebt het nog nooit geprobeerd.'
Carlijn kijkt me aan. 'Ik kan toch ook niet voetballen?'
'Jij zit op volleybal en hebt dus in elk geval balgevoel,' antwoord ik.
'Ik weet ook niet hoe ik een bal moet raken, hoor,' zegt Esmée.
'Jij kunt heel hard rennen, want je zit op atletiek. Ik kan alleen maar pirouettes draaien.'
'Nou, wie weet kun je daar in het veld nog wat mee!' Esmée weer.
Ik haal mijn schouders op. Ik kan me er weinig bij voorstellen.
'Lekker belangrijk. Meedoen is belangrijker dan winnen, zeggen ze toch altijd?' zegt Fabio.
'Ja, maar Moniek en Kyra zijn bloedfanatiek en willen elk jaar winnen. Ze vinden het verschrikkelijk dat ik in hun team zit.'
'Nou, dat is dan hun probleem. Ik weet zeker dat je met een beetje training het spelletje begrijpt. Mijn vader heeft vroeger in Italië op hoog niveau gevoetbald. Ik kan hem vragen of hij ons wil trainen, vindt hij vast hartstikke leuk.'
'Heeft hij het niet te druk met het restaurant?'
'Daar hoef jij je geen zorgen over te maken. Ik regel dat wel.'

2. Ballet

Maandag, 16.54 uur

'*Plié, grand plié, relevé!*' De stem van juf Celeste galmt door de danszaal. Op de achtergrond klinkt rustige pianomuziek. Ik sta aan de *barre* oefeningen te doen.
'Marit, strek je benen en beweeg je armen sierlijk.'
Ze pakt me bij mijn schouders en duwt mijn rug recht. Au, dat doet zeer!
'Zo, dat is een stuk beter. Heel goed, Bastiaan. Jouw techniek is perfect!'
Bastiaan, die naast me aan de *barre* staat, glimt van trots. Ik zie dat juf Celeste Bastiaan een dikke knipoog geeft.
Bastiaan is de beste danser van onze groep. Hij mag soms meedoen met oudere dansers, zo goed is hij.
'Ja, dat zijn sierlijke bewegingen, Marit!' Juf Celeste steekt een duim omhoog.
Als ik na de les nog even in een hoek van de zaal sta te kletsen met een paar meiden, tikt er iemand op mijn schouder. Ik kijk om. Het is Bastiaan. 'Kom je zo even mee naar juf Celeste? Ze heeft een vraag.'
Ik knik, neem afscheid van de meiden en loop mee met Bastiaan.
'Marit en Bastiaan, volgende week beginnen we weer met de repetities voor de eindvoorstelling in het theater,' zegt juf Celeste.
We knikken allebei.
'Wat zouden jullie ervan vinden als jullie samen een *pas de deux* gaan dansen?' Juf Celeste kijkt verwachtingsvol naar Bastiaan en mij.
Mijn mond valt open van verbazing. Ik kijk snel naar Bastiaan.
'Cool,' zegt Bastiaan rustig.
Hoe kan hij zo kalm reageren? Dit is toch fantastisch nieuws!
'En jij, Marit?' vraagt juf Celeste.
Even komt er geen geluid uit mijn keel, maar dan roep ik: 'Ja, natuurlijk wil ik dat!'
Wat zal mama trots zijn. Ik krijg een warm gevoel vanbinnen.

Juf Celeste geeft Bastiaan een knipoog. Alweer.
'Nou, dan is dat ook weer geregeld. Jullie krijgen binnenkort een mailtje met data waarop jullie extra mogen komen oefenen.'
Bastiaan en ik knikken. We kunnen het er niet verder over hebben, want de volgende balletgroep komt de zaal binnen. Samen lopen we naar de hal.
'Wist jij dat juf Celeste dit van plan was?' vraag ik. Ik pak mijn lipbalsem uit de ballettas en smeer mijn lippen ermee in.
'Waarom vraag je dat?'
'Nou, ik zag dat de juf naar je knipoogde en je reageerde niet heel verrast op haar vraag.'
Bastiaan schraapt zijn keel. 'Jij hebt ook alles door. De juf had mij inderdaad al gevraagd of ik een *pas de deux* wilde dansen en met wie ik dat wilde doen. Toen heb ik jouw naam genoemd.'
Ik voel mijn wangen gloeien. De beste danser kiest uitgerekend mij om een *pas de deux* mee te dansen. Wauw!
'Waarom ik? Ik ben echt niet de beste danseres van de groep.'
'Dat vind ik dus wel.' Bastiaan kijkt me met glimmende ogen aan.
Dit voelt echt heel gek! Zo heeft nog nooit een jongen naar me gekeken...

3. Geweldig nieuws

Maandag, 17.11 uur

Pas wanneer ik op de fiets zit, dringt het nieuws echt tot me door. Ik mag gewoon een *pas de deux* dansen met de beste balletdanser van de balletschool! Ik zie mama's gezicht al voor me. Het is fijn om mama blij te zien. Ze heeft het soms best moeilijk. Papa moet voor zijn werk vaak lang naar het buitenland, dan staat mama er helemaal alleen voor. Ik rijd de oprijlaan voor ons huis op. Mama staat voor het raam en ik zwaai enthousiast. Mama zwaait terug. Ik gooi de fiets van me af en ren naar binnen.

'Hé, moet jij je fiets niet in de schuur zetten? En schoenen uit, ik heb de vloer net gedweild.'

'Ja, doe ik zo, maar ik moet je iets superleuks vertellen,' zeg ik hijgend. Mama zucht en kijkt fronsend naar de zwarte vegen op haar schone vloer.

'Joehoe, hier sta ik!' Ik zwaai met mijn hand voor mama's gezicht.

'Eh... ja, maar ik heb net de vloer ...'

'Gedweild, ja. Maar nu moet je naar mij luisteren.'

'Nou, kom maar op dan met dat goede nieuws.' Mama slaat haar armen over elkaar.

'Ik mag met Bastiaan een *pas de deux* dansen tijdens de eindvoorstelling!'

Mama's ogen worden groot. Ze lijkt de vloer helemaal te zijn vergeten. 'Maar dat is geweldig nieuws, Marit. O, wat ben ik trots op je!'

Mama drukt me zo stevig tegen zich aan dat ik bijna geen lucht meer krijg.

'Waf-waf-waf!' Splinter komt de keuken uit gerend en springt eerst enthousiast tegen mama op en daarna tegen mij.

‘Splinter, AF! Niet springen!’ roept mama. Maar ik hoor aan haar stem dat ze niet echt boos is. Daar is ze veel te blij voor.
‘Zullen we papa even bellen om het goede nieuws te vertellen?’
Ik knik. ‘Hoe laat is het nu in Amerika?’
Mama kijkt op haar horloge en denkt na. ‘Ik denk begin van de ochtend, of zo.’
‘Zou hij al wakker zijn?’
‘Daar komen we snel genoeg achter.’
Mama pakt haar telefoon en kiest het nummer van papa. Ze laat de telefoon lang overgaan, maar krijgt geen gehoor. Ze haalt het toestel bij haar oor vandaan en verbreekt de verbinding.
‘Papa zal wel onder de douche staan. We proberen het later nog eens. Maar o, wat ben ik trots op je!’ Mama pakt me vast bij mijn schouders en drukt een zoen op mijn wang.
‘Wat een klef gedoe, zeg.’ Mijn broer Cas komt binnen en kijkt met een vies gezicht naar ons. Splinter springt tegen Cas op. ‘Hé jongen, heb je me gemist? Kan ik me voorstellen, hoor.’ Cas gooit zijn tas op de grond en begint te stoeien met Splinter.
‘Doe dat alsjeblieft buiten!’ zegt mama. ‘Ik heb de vloer vanmiddag nog gedweild.’
‘Jahaaa! Weet je, mam, misschien kun je beter de vloer helemaal niet meer dweilen. Dan kan hij ook niet vies worden,’ zegt Cas.
‘Zeg, wijsneus, ga jij Splinter maar eens uitlaten, heb je meteen iets te doen.’ Mama pakt de riem van het haakje aan de muur.
Cas kijkt of al zijn *games* zijn gestolen.
Ik schiet in de lach. Cas kijkt me boos aan. ‘Ja, lach maar, zusje! Morgenochtend ben jij de pineut.’
‘Ben ik toch altijd al.’ Ik steek mijn tong naar hem uit.
Cas stampt naar buiten en smijt de deur achter zich dicht.
‘Pubers.’ Mama sjokt hoofdschuddend naar de keuken.

4. Regen

Dinsdag, 7.41 uur

'Ah, nee, regen!' zeg ik hardop. Ik sta in de hal en zie hoe het water langs het raampje van de voordeur naar beneden stroomt. De bomen op het grasveld voor het huis buigen met de wind mee. Bah, wat een prutweer. Splinter kwispelt vrolijk met zijn staart en kijkt me verwachtingsvol aan. Ik kijk naar hem en kan een glimlach niet onderdrukken. 'Ja, Splinter, we gaan naar buiten. Even mijn jas aandoen.'
Terwijl ik mijn windjack van de kapstok gris, krijg ik een idee. Ik pak mijn telefoon en open de groepsapp *Frnz4ever.*

Als ik de deur opendoe, waait er een windvlaag naar binnen. Splinter lijkt geen problemen te hebben met het slechte weer en trekt aan de riem.
'Rustig, joh, ik heb mijn jas nog niet aan!' Ik trek Splinter een stukje terug. De hond piept een beetje.
'Deur dicht!' roept mama vanuit de keuken. 'Anders komt er allemaal viezigheid naar binnen.'

'Jahaaa!' Ik kan toch niet door een dichte deur naar buiten lopen? Viezigheid – dat woord gebruikt mama heel vaak. Was ze maar wat minder netjes, zoals de moeder van Carlijn. Die is veel relaxter en kijkt niet op een vuiltje meer of minder. Dat kan natuurlijk ook niet met vijf kinderen. Hier in huis moet alles kraakhelder en brandschoon zijn.
Als ik de oprijlaan afloop, hoor ik getik en kijk achterom. Cas zwaait naar me vanuit zijn kamer, wijst naar de grijze lucht en maakt een lange neus. O, wat heb ik toch een irritante broer! Ik steek mijn tong naar hem uit. Er trilt iets in mijn jaszak. Mijn telefoon natuurlijk!

Gelukkig, dan ben ik tenminste niet de enige. Ik voel me alweer een beetje beter. Ik kijk naar de overkant van de straat en zie dat Carlijn naar buiten komt. Ze zwaait. Ik zwaai terug.
'Joehoe!' roept Esmée een paar huizen verderop.
De honden beginnen te blaffen. Zij lijken elkaar ook te begroeten.
Even later lopen we met de honden naar het hondenuitlaatveldje achter de Kastanjestraat. Als we de riemen hebben losgemaakt, stuiven

de honden meteen het veldje op. Ze buitelen over elkaar door het gras en rennen achter elkaar aan. Esmée, Carlijn en ik blijven aan de rand staan met onze handen in de zakken en ons hoofd diep in de kraag van onze jas. Ik grabbel in mijn jaszak op zoek naar lipbalsem. Hè bah, in deze jas zit er geen. Ik heb zo'n hekel aan droge lippen.
'Wat een hondenweer, zeg! Het regent echt al-tijd als ik de hond moet uitlaten,' zegt Carlijn.
'Pff, ja, en weet je wat dan het irritantst is?' vraagt Esmée. 'Dat mama dan altijd zegt: "Ja, jij en je zusje wilden toch zo graag een hond?"'
'O ja, dat is zoooo irritant!' Carlijn trekt een boos gezicht.
'Hé, meiden, ik heb suuuuuuupertof nieuws!'
'Vertel-vertel-vertel!' Carlijn en Esmée kijken me met vragende ogen aan.
'Ik mag...' Ik begin te giechelen.
'Nou, kom op, hou ons niet langer in spanning!'
'Ik mag met Bastiaan een *pas de deux* dansen tijdens de eindvoorstelling!'
'*Paddedeu*, wat is dat?' vraagt Carlijn.
'O, sorry, dat is echt zo'n balletwoord. Het is Frans voor een duet van twee dansers.'
'O, nou snap ik het. Ik dacht al: ga je iets met padden doen?'
Ik schiet in de lach. 'Ja, past echt bij mij. Ik haat padden en al dat soort beesten, weet je nog?'
'Ja, klopt. Je knuffelt elke dag zeker stiekem met de leguaan van je broer.' Carlijn grinnikt.
'Dus niet, hè!' Ik trek een vies gezicht.
'Maar even serieus. Jij mag een duet dansen met Bastiaan,' zegt Esmée.
'Jep!'
'Wauw, wat gaaf!' roept Carlijn.
'Dat is toch die jongen die we bij de vorige eindvoorstelling hebben zien dansen? Hij is echt keigoed!' Esmée kijkt me met grote ogen aan.
'Klopt. En hij heeft mij uitgekozen voor de *pas de deux*.'
'Zo heeee!' zegt Carlijn.
'Hij zei dat hij mij de beste danseres van de groep vond.'
'Dat is echt cool, joh! Je straalt helemaal!' Carlijn legt even haar hand op mijn schouder.

Ik voel me inderdaad stralen, zo blij ben ik.
'Dat je op zo'n podium durft te staan dansen. Met zoveel mensen in de zaal. Ik zou stikzenuwachtig zijn, joh!' zegt Esmée.
'Ach, ieder zijn ding. Jij vindt het toch ook niet eng om in de startblokken te staan voor een sprintwedstrijd?'
Esmée knikt. 'Daar heb je wel een punt.'
'We komen kijken, hoor. Reserveer maar vast plekken voor ons op de eerste rij!' zegt Carlijn.

5. Kasimier

Dinsdag, 7.55 uur

'Buongiorno, ragazze!'[2]
'Fabio, wat doe jij nou hier? Het regent en waait!' Ik begrijp echt niet waarom hij hier is gekomen.
'Er is trouwens helemaal niets *buon* aan deze *giorno*,' zegt Esmée.
'Ik zag jullie berichtjes en dacht: laat ik mijn vriendinnen komen ondersteunen.' Fabio duwt zacht tegen mijn schouder. Ik duw meteen terug.
'Nou, ik was lekker binnengebleven, als ik geen hond had.'
'Mijn vader zegt altijd dat je vrouwen veel aandacht moet geven. Dat is het eerste wat Italiaanse mannen van hun moeder leren.'
'Bedankt voor deze informatie,' zegt Esmée.
'Marit heeft geweldig nieuws,' zegt Carlijn.
Fabio kijkt me aan. Ik vertel het hele verhaal nog eens. Ik kan het nog wel duizend keer vertellen.
'Mamma mia, mag jij dansen met díe gozer! Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'
'Misschien ben ik wel gewoon heel goed.'
Carlijn, Esmée en Fabio schieten in de lach. 'Nou, we zijn heel blij voor je, Marit,' zegt Carlijn.

Opeens verschijnt er nog een viervoeter op het veldje: Kasimier, de teckel van onze oude buurvrouw, mevrouw Van 't Hek. Ik kijk om en zie haar dichterbij komen. Ze draagt een knalgele regenjas en donkergroene regenlaarzen. Niet echt een modieuze outfit.
'Kasimiiiiieeer, hiiieeerrr!' roept mevrouw Van 't Hek met een schelle stem.
We beginnen zachtjes te grinniken, want we weten al wat er nu gaat gebeuren. Kasimier rent op de andere drie honden af en begint meteen mee te stoeien. De honden worden nog drukker en rollen over

elkaar heen. We liggen in een deuk. Het ziet er ook zo grappig uit. Maar mevrouw Van 't Hek kan er niet om lachen. Kasimier mag niet vies worden van haar.
'Kasimiiiiieeer, hiiiieeerrr!' roept ze nog een keer.
Maar Kasimier heeft het veel te gezellig met zijn vriendjes.
'Kunnen jullie die honden geen manieren leren? Zo wordt mijn lieve hondje helemaal vies!' zegt ze op boze toon.
'Sorry, mevrouw, maar 's ochtends moeten ze echt even hun energie kwijt,' zeg ik.
'Ja ja, het zal wel. Het is gewoon een kwestie van opvoeding.' De buurvrouw doet heel snibbig. 'Kasimiiiiieeer, hiiiieeerrr!'
Vanuit mijn ooghoek kan ik zien dat Fabio het bijna niet meer heeft en echt zijn best moet doen om niet weer in de lach te schieten. Ondertussen gaat het nog harder regenen.

Ik kijk schuin naar boven en stop mijn handen nog dieper in de jaszakken. 'Hé, ik weet niet, hoor, maar ik ga weer terug. Ik begin het koud te krijgen. Spliiiiin-teeeeerrrrr!'
'Ja, ik ook. Vickyyyyyy, kom!' roept Carlijn.
Esmée maakt een toeter met haar hand. 'Bèèè-looooooo!'
De drie honden kijken op, stoppen met stoeien en rennen met hun tong uit de bek naar ons toe. Ze springen enthousiast tegen ons op. Ook Kasimier volgt de drie op zijn korte pootjes.
'Nee, Splinter, niet springen, AF! O, kijk nou, nu ben ik helemaal vies. Zal mijn moeder blij mee zijn.' Ik kijk naar de pootafdrukken en probeer de vlekken van mijn broek en jas te vegen.
'Zie je nou wel, ik ben niet de enige die niet van viezigheid houdt,' zegt mevrouw Van 't Hek. Ze pakt Kasimier bij zijn halsband, lijnt hem aan en loopt weg.
'U ook nog een fijne dag!' roept Fabio haar na. Mevrouw Van 't Hek reageert niet.
'Mevrouw Van 't Hek is... gek!' zegt Fabio. Carlijn, Esmée en ik schieten in de lach.
'Dat hoorde ik wel, hoor, klein Italiaantje. Je vader zou je eens wat manieren moeten bijbrengen, brutale vlegel!' roept mevrouw Van 't Hek van een afstandje.
Fabio slaat zijn hand voor de mond. '*Mamma mia*, ik dacht dat ze al ver genoeg weg was.'
'Niet dus, echt iets voor jou!' Ik schater het uit. Ook Carlijn en Esmée gaan helemaal stuk.

We lopen terug, gelukkig nu met de wind in de rug.
'Woensdagmiddag chillen bij mij?' vraag ik.
'Gezellig!' roept Esmée.
'Ik moet het thuis even vragen,' zegt Carlijn. 'Maar volgens mij heeft mijn moeder morgen nachtdienst en mijn vader avonddienst. Als dat zo is, hoef ik morgenmiddag niet op mijn broertjes en zusjes te passen.'
'En anders komen we toch gewoon bij jou. Helpen we je met oppassen,' zeg ik.

‘Dat is lief, maar ik wil ook weleens gewoon alleen met jullie chillen.’
We steken het zebrapad over en lopen de Kastanjestraat in.
‘Wat zal meester Wasknijper vandaag weer voor ons in petto hebben?’
Ik geef Fabio een por. ‘Denk erom: Wasmeijer! O, ik zit te wachten op het moment dat je hem in de klas meester Wasknijper gaat noemen.
Dan pies ik echt in mijn broek.’
‘Nee, dat gaat nooit gebeuren, hoor. Ik weet precies wanneer ik iets wel of niet moet zeggen.’
‘Ja, net als daarnet met mevrouw Van ’t Hek. Heel overtuigend, Fabio,’ grinnikt Esmée.

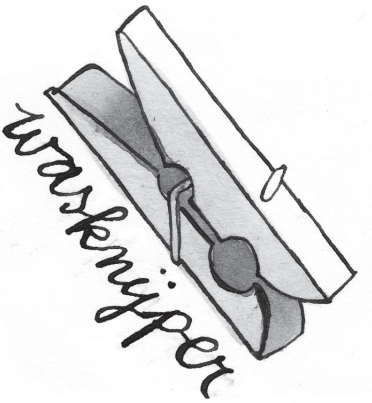

MARIT

De voetballende ballerina

FRNZ EVER

Marit is tien jaar en zit al sinds groep 3 op ballet, iets waar haar moeder heel trots op is. Op een dag geeft Marit zich per ongeluk op voor het schoolvoetbaltoernooi. Samen met haar beste vrienden Carlijn, Esmée en Fabio bedenkt ze allerlei plannetjes om stiekem te kunnen trainen. Maar wat vindt haar moeder eigenlijk van haar voetbalavontuur? Kan ze wel een voetballende ballerina zijn?

Henriët Koornberg-Spronk is, net als haar personages, dol op sport. Ze houdt vooral van hardlopen en wielrennen. Bewegen in de buitenlucht geeft haar altijd een enorme boost. Lees meer over Henriët op www.hbschrijft.nl.

ISBN 9789026625855 NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT